

Het Wereldkampioenschap in Lausanne

Vorige maand werden in Zwitserland de Wereldkampioenschappen verspeeld. De dames speelden op Golf-Club de Genève en de amateurs een week later op Golf-Club de Lausanne. Beide toernooien mochten zich verheugen in prachtig nazomerweer. Tien dagen lang was de lucht egaal blauw en de temperatuur zo'n 24 graden. Met twee uitdagende banen als verder gegeven was de verwachting dat de Zwitserse toeschouwers van echt topgolf zouden kunnen genieten. Die hoop kwam ook uit,

Na de Wereldkampioenschappen van twee jaar geleden in Pinehurst, Amerika, was er bij de Zweden tumult ontstaan toen bekend werd gemaakt dat de WK in 1982 in Zwitserland zou worden gehouden. Zweden had niets lievers gewild dan het toernooi te organiseren en had er helemaal op gerekend. Het paste in hun strategie om de golfsport in hun land nog verder uit te breiden. Bovendien geloofden ze in hun eigen kansen en dat zou de sport nog eens extra in een stroomversnelling hebben gebracht. Bij de World Amateur Golf Council stond Zwitserland echter op de nominatie.

Twee jaar later staat Zweden zelfs als zwarte schaap op de lijst van de World Amateur Golf Council. Amateurs en Federatie van dat land overtreden de wetten van de amateurstatus op grote schaal. Zo rijden ze allemaal in een auto met in grote letters het opschrift 'Swedish Golf Amateurs drive Saab' op de portieren gedrukt. De World Council neemt dit niet langer en heeft van de Zweedse Federatie geëist dat ze binnen vier weken een brief schrijft waarin ze verklaart dat ze zich houdt aan de algemeen geldende bepalingen van de

amateurstatus. Zo niet, dan zal Zweden worden uitgesloten van deelneming aan de WK in Hongkong in 1984.

De kans is niet groot dat de Zweedse Federatie die brief zal schrijven. Zij steunt haar amateurs en gaat volgend jaar zelfs nog een stapje verder. Alle 72 holes strokeplay-toernooien zullen vanaf 1983 gesponsord worden, d.w.z. er zal dan gespeeld worden om prijzengeld. Al deze toernooien worden mede onder auspiciën van de Federatie georganiseerd. De verwachting is dan ook dat het hele legertje topamateurs nog dit jaar professional zal worden. Krister Kinell, hun topspeler, veranderde de dag na de WK reeds van status. Magnus Persson, het 17-jarige Scandinavische antwoord op Ballesteros, zal spoedig volgen.

Slechts 30 landen

Dit was een van de gespreksonderwerpen die in de gallery en de wandelgangen keer op keer viel op te vangen. Een ander probleem was van politieke aard en had de deelneming van Zuid-Afrika tot onderwerp. Zuid-Afrika speelde mee in dit toernooi en dat had tot gevolg dat bij de

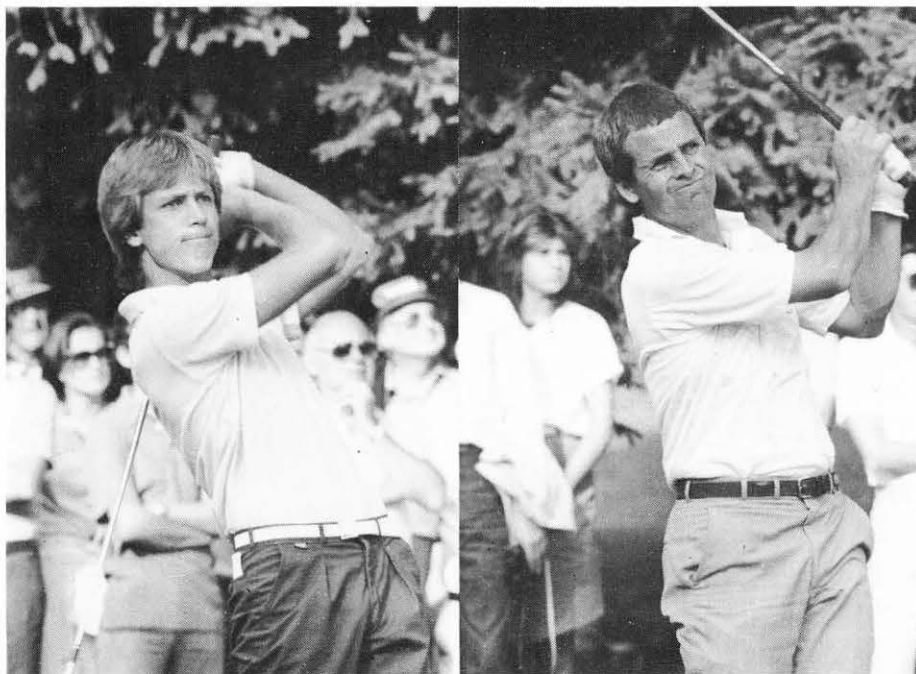
bekendwording daarvan goede golflanden als Australië en Canada (altijd goed voor een plaats bij de eerste zes) en India zich onmiddellijk terugtrokken. Indonesië liet het op de openingsdag afweten, na advies van hun ambassadeur in Genève. Trinidad speelde de eerste twee ronden en kreeg toen een seintje uit het thuisland dat ze zich alsnog moesten terugtrekken. Het scorebord bleef zodoende de laatste twee dagen leeg achter hun landsnaam. In 1980 namen er nog 39 landen aan de WK deel, dit jaar waren er dat slechts 30, terwijl bij de World Council veel meer landen zijn aangesloten. Over twee jaar in Hongkong zal Zuid-Afrika niet van de partij zijn teneinde zo veel mogelijk landen wel te laten deelnemen. Andere landen hebben financiële of politieke moeilijkheden en konden in Lausanne niet verschijnen, maar in Hongkong rekent men niettemin op zo'n 40 landenteams. Het is in de golfwereld nog niet zo onrustig als in de 'gewone' wereld, maar het leeft wel. Vlak nadat ik in een Engelse krant had gelezen dat professional Carl Mason een auto van 65.000 gulden had gewonnen voor een eagle (zomaar een eagle) in het Tournament Players' Championship in Engeland, bestudeerde ik een speler op de driving-range bij wie opeens een piepgeluid uit een van zijn broekzakken opsteeg. Het herinnerde hem aan zijn starttijd. Alle deelnemers hadden een horloge gekregen van Zwitserse makelij. Behalve dat het kleinood digitale cijfers vertoonde, had het verder een tiental andere mogelijkheden, waarvan het zeker een week studie vergt om het allemaal te begrijpen. Tien meter verderop was een speler ballen aan het slaan met een koptelefoon op zijn hoofd. De eens zo conservatieve golfwereld is opeens helemaal bij de tijd.

Drie holes-in-one

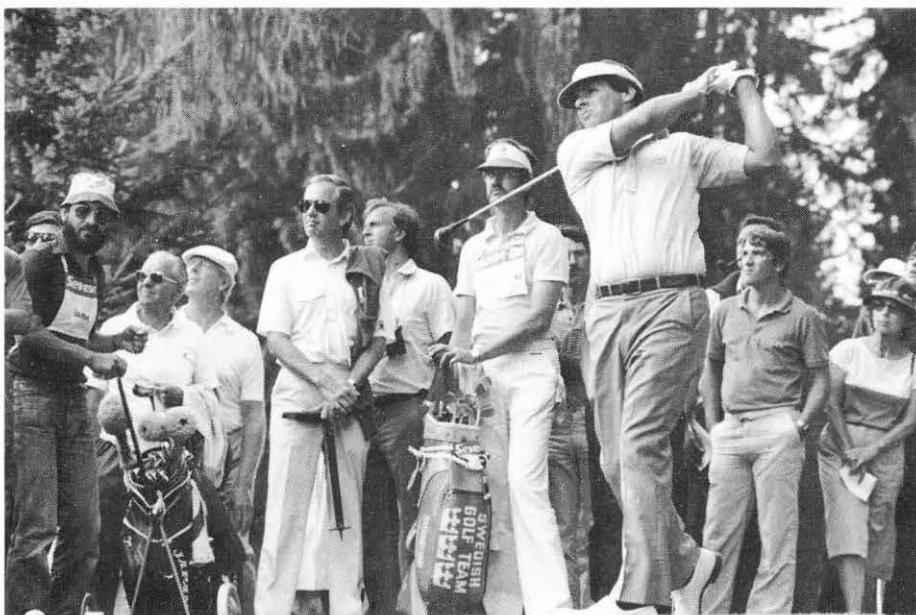
Golf-Club de Lausanne beschikt over een mooie baan, al zal hij best gaan vervelen als je er vier of vijf rondjes achter elkaar moet spelen. Daarvoor heeft de baan te weinig hoogtepunten. Holes nummer 3, 6, 12 en 13 zijn alleszins de moeite waard. De 3e is een par-3 van 130 meter waarbij de bal over een vallei met bomen naar de green moet worden geslagen. Je zou een dag achter deze green kunnen zitten om te zien waar de ballen inslaan. Er zijn op deze hole tijdens het toernooi drie holes-in-one gemaakt. De eerste dag door de Zwitser Johnny Storjohann, de tweede

Het Nederlandse team in Lausanne. V.l.n.r. Toby Rijks, Victor Swane, Bart Nolte, Joost Hage en captain Ajef Knappert.

Dit zijn de twee spelers die tot op het laatst de wereldtitel uitvochten. Links de Zweed Magnus Persson (net 17 jaar) en rechts de Amerikaan Bob Lewis, die uiteindelijk zijn land het laatste zetje gaf.

De Amerikaanse amateurkampioen Jay Sigel miste tot zijn grote verdriet de individuele titel op één slag.

Het clubhuis van Golf-Club de Lausanne.

dag door een speler van Trinidad en de derde dag trof een IJslander de roos. Alle spelers zouden er veel voor over hebben gehad om er op de laatste dag een kwartet van te maken, maar het bleef bij drie holes-in-one, wat op zich al uniek is. De 6e hole is een schitterende dubbele dogleg par-5 van 505 meter. We zagen Magnus Persson, die we nog kenden van de St. Andrews Trophy op de Rosendaelsche, de hole zo goed als hemelsbreed spelen. De drive sneed hij af over de bomen en met de tweede slag nam hij hetzelfde risico. Scherend over de hoogste toppen van een rij dennen huppelde de bal de green op om een meter voor de hole zijn rit te beëindigen. De putt voor de eagle was voor het uitzonderlijke Zweedse talent een formaliteit. De 12e hole, een par-4 van 320 meter, is iets heel aparts. Misschien heeft u wel eens die schilderijen gezien van fantasie-holes met de tee aan de ene kant van de Niagara Falls en de green aan de andere kant. Er bestaat daar een hele serie van (van de ene berg over een ravijn naar de andere berg, enzovoort) en de 12e hole van Lausanne zou met een kleine aanpassing in die serie niet misstaan. Iedereen sloeg er met een ijzer af, want vanaf 190 meter van de tee is de hole verder niet breder dan een 'pijpenla'. Links van de fairway is een steile heuvel die alleen door een klimgeit is te nemen en rechts is een begroeid ravijn dat out of bounds is. Tussen dit onheil door moet de approach zeer nauwkeurig naar de green worden geslagen. Birdies op deze hole kwamen net zo vaak voor als achten, negens, een enkele 10 en zelfs een 12. De 13e hole is een par-5 die terug loopt en helemaal uphill is. Bij de goede spelers zal de drive vaak in een kuil terecht komen, vanwaar ze met de tweede slag voor de zwaar bebunkerde green kunnen gaan. De overige holes van Lausanne zijn nogal stereotiep, maar alles bij elkaar is het wel een complex dat zich leent voor een groot toernooi als het wereldkampioenschap. Met de organisatie van een dergelijk evenement weten de Zwitsers wel raad. Het klonk als een klok van een heel goed Zwitsers merk.

Spannend slot

Het was de 13e keer dat er om de Eisenhower Trophy gespeeld werd en het zal niemand verbazen dat het team van de Verenigde Staten voor de 9e keer heeft gewonnen. Het team bestond uit de 20-jarige Nathaniel Crosby, de gelauwerde zoon van wijlen Bing Crosby, de 37-jarige ex-professional Bob Lewis, de 34-jarige vertegenwoordiger Jim Holtgrieve en de 38-jarige verzekeringsman Jay Sigel. Zij hebben het gehele toernooi de leiding gehad, totdat met nog 9 holes te spelen de Zweden langszij kwamen. Jay Sigel, de amateurkampioen van zijn land, had uitgerekend zijn zwakste ronde van de hele

De Japanner Kiyotaka Oie was de beste van zijn team, dat gedeelde tweede werd.

De 3e hole in Lausanne, waar drie holes-in-one werden gemaakt.

week gespeeld (74) en Holtgrieve's 73 was ook geen stevige basis. Nathaniel Crosby had de eerste drie ronden gefaald en sprak de laatste dag al zijn karakter, mentaliteit en talent aan om wat van de schade en zijn reputatie goed te maken. Hij maakte een prachtige ronde van 68 en legde daarmee het fundament voor de Amerikaanse overwinning, hoewel dat op dat moment nog helemaal niet zeker was. De twee overgebleven Zweden in de baan, Magnus Persson en Ove Sellberg, kwamen door in resp. 33 en 34 en waren gelijk gekomen met de gedoodverfde winnaars. Van hen was alleen nog Bob Lewis in de baan. Deze speelde slecht en was na 8 holes 2 over par. Vanaf de 9e tee ging het hele team hem aanmoedigen, inclusief de in Amerika zeer geziene captain Sandy Tatum. Lewis wist zich dan wel gesteund, het golfen moest hij alleen doen. Hij deed dat op bewonderenswaardige wijze en gebruikte alle routine uit zijn professional-dagen om de Zweden, en ook de Japanners, van zich af te schudden. Hij speelde de resterende 10 holes in 4 onder par en kon terugkijken op een mentaal en technisch ijzersterk staaltje golf. De Zweden moesten gas terug nemen en werden tweede op 7 slagen, gelijk met Japan.

Vierde werd Frankrijk, dat hun beste speler, Francois Illouz, wegens disciplinaire redenen thuis had gelaten. Hij had er geen zin in en zou in kwalificatiewedstrijden expres slecht hebben gespeeld. In oktober maakt hij zijn debuut als professional. Vijfde werd de Republiek China, die in Yuan Ching-Chi hun beste speler hadden. In de tweede ronde stelde hij het baanrecord op 67. Zesde werd Zuid-Afrika en zevende Nieuw-Zeeland. De top-tien werd gecompleteerd door het falende

Nathaniel Crosby in gesprek met een toeschouwer die per ongeluk op zijn bal in de rough was gaan staan.

Groot-Brittannië en Ierland, door Duitsland en door gastland Zwitserland.

Hard werken

Ons land had goede vertegenwoordigers in Bart Nolte, onze sterkste speler, Toby Rijks, onze dubbel-kampioen, Joost Hage, het aanstormend talent, en Victor Swane, de routinier die zijn zesde Wereldkampioenschap speelde. Op papier werd dit team een plaats in de middenmoot toegedacht, maar daar is het niet helemaal van gekomen. Tijdens de oefendagen ging het naar wens en de eerste ronde ook nog. Daarna was het heilige vuur eruit en moesten de volgende dagen scores van 82, 78 en 78 meegeteld worden voor het dagtotaal. De drie beste scores telden mee, de slechtste score van de vier mocht geschrapt worden. Was Nederland erin geslaagd het peil van de eerste dag te handhaven, dan was ons land achter België op de 17e plaats geëindigd. Nu werden we 22ste, de activiteiten en bemoeienissen van captain Ajef Knappert ten spijt. Alle vier spelers moesten het van hard werken hebben en dat is een te smalle basis om het in een sterk gezelschap als dit ver te schoppen.

Het diner en feest dat aansluitend op de plechtige prijsuitreiking werd gehouden, was bijzonder geslaagd. Het vond plaats in een grote tent op gewone houten zitbanken en tafels. Iedereen zat door elkaar heen of ging tussen de gangen door op zoek naar nog meer speldjes of stropdassen om te ruilen. Joost Hage bemachtigde de das van Jay Sigel en was zo blij als na zijn eerste plaats in het Nationaal Open. Nathaniel Crosby toonde zich bedreven in het dansen van de Vogeltjesdans en twee Japanse spelers gaven een perfecte imitatie ten beste van de swings

De Eisenhower Trophy.

Het Wereldkampioenschap in Genève

Hoe moet dit een boeiend verhaal worden? Als je in deze tijd wilt dat je verhaal gelezen wordt, moet je toch minstens kritiek hebben en ontevreden zijn. Hoe ik ook m'n best doe, ik moet hierbij in gebreke blijven.

Op een schitterende golfbaan, die 10 jaar geleden werd aangelegd, met uitzicht op het Meer van Genève en de Franse Alpen, speelden we het Wereldkampioenschap 1982. Om u niet te lang in spanning te laten zitten: we werden 15e van de 26

Het nationale damesteam in Genève. V.l.n.r. Anneke Tuyt-van Riemsdijk, non-playing captain, Alice Janmaat, Liesbeth Koopman en Marischka Zegger.

van beroemde spelers, waarbij men boven op banken en tafels ging staan om er maar niets van te missen. 'To foster friendliness and goodwill among the people of the world' staat er gegraveerd in de machtige zilveren Eisenhower Trophy, en dat was precies wat gedurende de gehele week maar vooral tijdens het slotfeest gedemonstreerd werd.

Jan Ebbinge

De uitslag luidt:

1. Amerika (Crosby, Holtgrieve, Lewis, Sigel)	859
2. Japan (Sakata, Kato, Naito, Oie)	866
3. Zweden (Andersson, Kinell, Persson, Sellberg)	866
4. Frankrijk (Pendaries, Godillot, Schneider, Ploujoux)	874
5. China (Ching-chi, Wen-sheng, Chen-jen, Chi-hsiang)	878
6. Zuid-Afrika (James, James, Lindsay-Smith, Suddards)	879
7. Nieuw-Zeeland (Aickin, Barltrop, Taylor, Turner)	881
8. Duitsland (Hübner, Reiter, Schlig, Schulte)	882
9. Groot-Brittannië/Ierland (MacGregor, Oldcorn, Pierse, Walton)	882
10. Zwitserland (Buchter, Frank, Ram-	884

22. Nederland (Hage, Nolte, Rijks, Swane)	920
30. Griekenland (Nikitaides, Aronis, Baillas, Manuelides)	1025

Individuele klassemment:

1. Luis Carbonetti (Arg)	69-69-74-72=284
2. Jay Sigel (V.S.)	69-69-73-74=285
3. Kiyotaka Oie (Japan)	71-73-74-69=287
Krister Kinell (Zw)	72-70-75-70=287
Jim Holtgrieve (V.S.)	70-73-71-73=287
6. Ove Sellberg (Zw)	73-73-72-70=288
Philip Aickin (N.Z.)	72-74-74-68=288
Markus Frank (Zwits)	73-70-72-73=288
9. Kazuhiko Kato (Japan)	71-72-75-72=290
10. Yuan Ching-chi (Ch)	79-67-76-69=291
Duncan Lindsay-Smith (Z.A.)	76-72-72-71=291
Masayuki Naito (Japan)	75-71-74-73=291
Magnus Persson (Zw)	76-71-72-73=291
Francisco Minoza (Phil)	70-75-71-75=291

Bart Nolte	76-74-79-76=305
20. Joost Hage	76-82-76-77=311
Toby Rijks	75-85-74-78=312
Victor Swane	78-78-78-79=313
20. Mario Ruiz (Guatemala)	88-86-93-89=356

N.B. De Argentijn Carbonetti werd in 1981 de beste amateur in ons Internationaal Open op de Haagsche Golfclub.

deelnemende landen, vóór Duitsland, maar helaas achter de Belgen! Marischka Zegger, in België wonend, kan daar dus nog rustig rondlopen . . . Dat we in juni de baan al verkend hadden, bleek heel nuttig te zijn geweest. Bovendien had Liesbeth Koopman een prachtig apparaat bij zich, waarmee de afstanden nauwkeurig gemeten konden worden. 't Was geen gezicht, iemand met zo'n soort ouderwetse hoepel te zien rondlopen, maar het was wel effectief. Nou heeft zoiets alleen maar nut als je exact weet hoe ver je met je clubs slaat, en dat wisten onze speelsters. Geen onnodige misers dus door een verkeerde keuze van clubs. Daarnaast hadden onze dames zich erg goed voorbereid op dit kampioenschap, waardoor met zelfvertrouwen werd gespeeld.

Wie zegt dat de Zwitsers geen gezellige mensen zijn, komt bij ons team de deur niet meer in. Bijzonder gastvrije lieden, die, vóór je de kans kreeg wat te vragen, je op je wenken bedienden. Ook qua organisatie werd niets aan het toeval overgelaten. Ik kan me geen toernooi voor de geest halen dat zo voortreffelijk liep. Hoewel we het jammer vonden dat de wereldkampioenschappen zo dicht bij huis waren, had het toch ook een heel aangenaam aspect, n.l. heel veel belangstelling van enthousiaste landgenoten. Eén supportster liep zelfs uitsluitend met onze dames mee. Wél een compliment voor het spelpeil.

Onze voorzitter Henriëtte Boreel en het nieuwe Dames-commissie lid Nora Pont hebben met veel enthousiasme en tact onze speelsters over de eindstreep gehaald, want u weet uit eigen ervaring dat die laatste holes altijd de moeilijkste zijn. Nu was die 16e hole ook 'no fun'. Een par-4 met veel water voor en links naast de green en ook nog een enorme boom voor de green. Als de drive te veel op rechts was, was het onmogelijk om de green veilig te bereiken. Het was dus niet toevallig dat veel mensen daar 'met leed-vermaak' zaten te wachten op de plons. Als je 8 dagen lang zo intensief met golf bezig bent, werkt op een gegeven moment je verstand niet meer. Je weet de namen van de andere speelsters niet meer, je kunt geen titels van films en liedjes herinneren en ga zo maar door. Op iedere vraag werd met 'I.K.' geantwoord, afkomstig van 'Ik weet het niet meer'. We hadden dus uitermate boeiende en nuttige gesprekken . . . Ik kreeg van de speelsters een trui met I.K. erop gebor-

perez
EEN WERELDNAAM IN TAPIJEN

AMSTERDAM-ROTTERDAM-DEN HAAG
UTRECHT - HAARLEM - HILVERSUM
EINDHOVEN - GRONINGEN

Geen
beter tapijt
in Nederland

perez
EEN WERELDNAAM IN TAPIJEN

SPONSOR 15e HOLE
Amsterdamsche Golfclub

duurd. Ik durf er niet mee over straat. Als ik moet uitleggen wat dat betekent, denken ze dat ik gek geworden ben. De eerste drie dagen hadden we echt niet slecht gespeeld, maar de laatste dag sloeg alles. Alice Janmaat speelde de sterren van de hemel (75), Marischka, prima op slag, maakte 79, en Liesbeth, met nieuwe grip, 77. Daaraan zie je toch dat het spelpeil hoog lag. Eén ding is bij mij, als non-playing captain, nog niet duidelijk: ik weet nog steeds niet of ik wél of niet achter een boom moet gaan staan als de oranje speelsters eraan komen. . . Eén ding is mij wél duidelijk: als je in topgolf mee wilt komen, moet je praktisch professionaal zijn en alléén voor golf leven. Eén ding is voor mij overduidelijk: om een goed resultaat te halen (en dat deden we) moet je een goede teamgeest hebben en wat dat betreft hebben we de eerste plaats behaald.

Anneke Tuyt

1. Amerika (Baker, Benz, Inkster)	579
2. Nieuw-Zeeland (Arnold, Douglas, Rhodes)	596
3. Groot-Brittannië/Ierland (Connachan, Robertson, Stewart)	598
4. Zweden (Hagström, Neumann, Wollin)	600
5. Spanje (Figueras-Dotti, Marsans, Maetre)	601
6. Zwitserland (de Werra, Lautens, Staible)	601
7. Frankrijk (Berthet, de Lorenzi-Taya, Mourgued'Algue)	602
8. Brazilië (Gonzalez, Lopez, Nickhorn)	613
9. China (Li-Ying, Mei-Chi, Yueh-Ying)	614
10. Italië (Braitto, Buscani, Dassu)	616
15. Nederland (Janmaat, Koopman, Zegger)	630
26. Portugal (Matta, Medina)	gediskw.

Individuele klassement:

1. Julie Inkster (V.S.)	73-76-71-70=290
2. Marta Figueras-Dotti (Sp)	73-74-73-74=294
3. Kathy Baker (V.S.)	75-72-77-71=295
4. Liv Wollin (Zw)	77-75-73-73=298
Belle Robertson (GB)	77-74-72-75=298
6. Liz Douglas (N.Z.)	82-72-75-70=299
Régine Lautens (Zwits)	77-72-72-78=299
8. Amy Benz (V.S.)	79-72-75-74=300
9. Janice Arnold (N.Z.)	77-77-74-73=301

Alice Janmaat	83-78-77-75=313
Marischka Zegger	83-77-82-79=321
Liesbeth Koopman	82-83-81-77=323
78. Thordis Geirsdottir (IJsland)	91-100-109-87=387

Waar naar toe?

Waarom niet eens aan Duitsland gedacht bij het maken van plannen voor een golfvakantie? Het landklimaat verzekert meestal goed weer, er zijn banen genoeg verdeeld over het hele land en vooral op weekdagen is het er niet

druk. Zelf zijn we gek op Bad Ems. Meestal beginnen we onze jaarlijkse golftrip op deze prachtige heuvelachtige bosbaan en zakken dan af naar Luxemburg en België. Bad Ems is opgenomen in de gratis brochure 'Hobbyvakantie in Duitsland '82', dat is te verkrijgen bij het Duits Reis-Informatiebureau, Spui 24, 1012 XA Amsterdam, tel. 020-241293/4/5. Negen golfclubs geven hierin een all-in aanbieding van een week. De clubs zijn Bad Ems, Bad Herrenalb (Schwarzwald), Bad Kissingen, Bad Münster am Stein, Bad Neuenahr, Hillesheim (Eiffel), Lindau (Bodenmeer), Muggendorf-Streitberg en St. Peter-Ording (aan de Noordzee). Omdat het in de meeste gevallen kuuroorden betreft, zijn er hotels voldoende. In Bad Ems kunt u zelfs in het clubhuis overnachten (alleen door de week) en in Bad Kissingen (in centraal Duitsland) lijkt het Kurortel 2002 het meest aangewezen hotel. Er zijn vele klassieke banen in Duitsland (Baden-Baden bijv.) die de moeite van het spelen zeker waard zijn. Golfers die in Nederland blijven, kunnen eventueel een dagje naar de Haviksoord Golf Club in Leende (N.B.), waar eigenaar Ken Jackson (ook van Pro-Am Golf) iets nieuws heeft bedacht. Hij heeft een nieuwe zending electrisch voortgedreven trolleys ontvangen, van uiteenlopende merken en types. Deze zijn te zien en uit te proberen in 'Haviksoord'. Bovendien biedt de shop van professional Peter Stacey alle denkbare eerste klas artikelen op ander golfgebied. Wie er voor 500 gulden of meer aan artikelen koopt, mag zonder greenfee op de baan spelen en krijgt tevens een snack-lunch aangeboden.

Dames-senioren winnen van heren-senioren

Op 16 september speelden voor de zesde keer de nationale senioren-teams van de dames en heren tegen elkaar op de gastvrije en in uitstekende toestand verkerende Twentsche Golfclub.

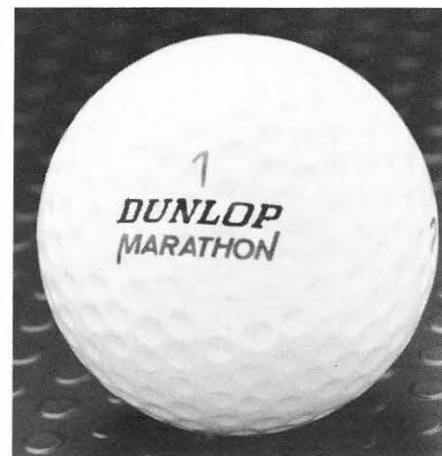
De dames, die vier keer eerder verloren, waren uiteraard op revanche belust. Captaine mevrouw E. Gülcher had dan ook een sterk team opgesteld, alhoewel zij weer mevrouw A. Eschauzier moest missen. De heren werden deze keer door Godard van Reede aangevoerd, omdat Bib van Lanschot verstek moest laten gaan. Het herenteam zag er op papier sterk uit en had als nieuwelingen Han Drijver en Hans Schnitger, welke laatste voor de 'couleur locale' zorgde. De teams bestonden behalve uit de dames E. Gülcher, K. Nijen branding de Boer, H. Hertzberger, A. v.d. Ploeg, E. Perse-naire en C. Heukensfeldt Jansen en de

heren G. van Reede, J. Dudok van Heel, J. Salberg, H. Drijver, H. Schnitger en H. Hertzberger. Het gezelschap werd 's morgens ontvangen door de onvolprezen secretaris van de Twentsche, mevrouw E. van Heek.

De foursomes over 9 holes werden op handicap volgorde gespeeld. De dames startten traditioneel met een 1 up voorsprong, hetgeen Hans Schnitger de opmerking ontlokte dat hij nog nooit na 1 hole 2 down was geweest. Bij de lunch stonden de heren met 2-1 voor. Na en tijdens de uitstekende lunch bleek dat de dames en heren hun eigen keuze van tegenstander reeds hadden gemaakt, zodat van handicap volgorde geen sprake meer was. Dit droeg waarschijnlijk bij tot de uiteindelijke winst van de dames, die de 18 holes startten met een voorsprong van 2 up. Vooral Bep Gülcher en Kits Nijenbranding de Boer speelden uitstekend. De eerste zou met schoonzoon Jan Willem Verloop 10 dagen later voor de eerste maal ook nog de Mixed Foursomes winnen. De eindstand werd 5-4 in het voordeel van de dames.

Met een geestige speech reikte Godard van Reede de beker uit aan Bep Gülcher, waarbij werd vastgesteld dat ondanks het goede spel en winst van de dames volgend jaar dezelfde formule zal gelden. Ergo, de dames starten 1 up bij de foursomes en 2 up bij de singles. Wel dacht Godard door dit resultaat niet meer als captain gekozen te zullen worden. Na de traditionele uitwisseling van een cadeau-tje als aandenken en een gezellige 19e hole ging een ieder zijns of haars weegs.

H.H.

Kortgeleden won Dunlop de 1982 Design Council Award voor hun unieke ontwerp van de DDH golfbal. De nieuwigheid zat 'em in het ontwerp van de deukjes, die allen in gelijke vlakken van 12 stuks over de bal liepen. De firma is nu met een nieuwe bal op de markt gekomen, de Marathon DDH. Het patroon is hetzelfde als bij de DDH, maar de deukjes zijn minder diep en hebben een scherpere rand, waardoor de bal beter zou vliegen.